

žovatelka docílila, stačí, když tvrdila, že věřitelé, tedy i ona, byli pachtovní smlouvou zkracováni. Názor stěžovatelky, že vlastnictví vylučovaných věcí nenabyla na základě pachtovní smlouvy, nýbrž tím, že je vydobyla, je nesprávný, poněvadž titulem k nabytí vlastnictví byla smlouva, kdežto vydobytí, vymlácení a zpracování bylo jen způsobem nabytí oddělením plodu od půdy. Obého jest třeba k nabytí vlastnictví (§ 380 obč. zák.), a neměla by proto stěžovatelka právo bránící exekuci vedené odporující věřitelkou, kdyby smlouva byla bezúčinnou. Názor její, že žalovaná mohla by se v takovém případě domáhati jen náhrady škody, nikoliv trpění exekuce na věci ty, je nesprávný, poněvadž podle § 14 (1) odpůrčího řádu může věřitel to, co odporovatelným jednáním ušlo ze jmění dlužníkovy, pro sebe požadovati potud, pokud toho jest třeba k jeho uspokojení, a teprve, nebylo-li to možné, náhrady. Vnucenou správu lze vésti podle § 97 ex. ř. jen na užitky a příjmy z nemovitosti, nikoliv na věci movité, které oddělením od půdy přestaly býti příslušenstvím nemovitosti (§ 295 obč. zák.).

Čís. 12964.

Lhůta k podání rekursu proti rozvrhovému usnesení o dražebním výtěžku za nemovitosti prodlužuje se, začala-li běžeti za soudních prázdnin, o dobu do konce soudních prázdnin.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, R I 1018/33.)

Rekursní soud odmítl rekurs vymáhajícího věřitele proti usnesení o rozvrhu nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost jako opožděný, ježto napadené usnesení bylo doručeno rekurentu dne 13. července 1933, rekurs byl podán na poštu až dne 22. července 1933, tudíž po uplynutí osmidenní lhůty rekursní (§ 65 ex. ř.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu proti usnesení prvního soudu znovu rozhodl.

Důvody:

Stěžovatelka napadla rekurem, jenž byl usnesením rekursního soudu jako opožděný odmítnut, rozvrhové usnesení prvního soudu o dražebním výtěžku za nemovitosti. Nejde tu o žádný z případů, uvedených v § 223 druhý odstavec a v § 224 c. ř. s. v doslovu čl. II zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n., v nichž nemají soudní prázdniny vzhledem k ustanovení § 225 druhý odstavec c. ř. s. nový doslov na počítání lhůt k opravným prostředkům vlivu, a nebyla také tato věc rozhodnutím přednosty soudu za takový případ prohlášena. Platí tu tudíž předpis § 225 první odstavec c. ř. s., podle něhož se lhůty k podání opravných prostředků prodlužují o dobu trvání soudních prázdnin. Rekurs proti usnesení prvního soudu, doručenému stěžovateli dne 13. července 1933, podaný podle záznamu ve smyslu § 74 j. ř. na poštu dne 23. července 1933, tedy po uplynutí osmidenní lhůty (§ 65 ex. ř.),

jest proto podán přes to včas, ana se stěžovatelce se zřetelem na posléz uvedené ustanovení zákonné prodloužila lhůta k podání stížnosti o dobu do 31. srpna 1933 (§ 222 c. ř. s. nový doslov) a lhůta ta podle toho, co uvedeno, v době podání rekursu ještě neuplynula.

Čís. 12965.

Povinný, podavší proti povolení exekuce vnucenou správou své nemovitosti rekurs, jemuž byl přiznán odkladný účinek, nebyl oprávněn nakládati s tím, co od nájemců nemovitosti vybral v mezidobí až do vyřízení rekursu. Učinil-li tak přece, jednal na vlastní vrub a musí, byl-li rekurs zamítnut, nahraditi vnucenému správci, co neprávem vybral.

(Rozh. ze dne 27. října 1933, Rv I 885/31.)

Žalobce byl usnesením ze dne 17. března 1930 ustanoven vnuceným správcem usedlosti žalovaného. Ač toto usnesení bylo dne 1. dubna 1930 doručeno opatrovníku žalovaného, vybral opatrovník dne 2. dubna 1930 od nájemníků usedlosti nájemné 3600 Kč. Proti žalobě, již domáhal se vnucený správce na žalovaném zaplacení 3600 Kč, namítl žalovaný, že podal návrh na odklad exekuce vnucenou správou. Oba nižší soudy uznaly podle žaloby, odvolací soud z těchto důvodů: Nesporné jest, že prozatímní podpůrce jménem žalovaného dne 2. dubna 1930 vybral nájemné 3000 Kč od firmy A. Jde tudíž o otázku, zdali žalovaný, pokud se týče jeho prozatímní podpůrce byl k tomu oprávněn. V tomto ohledu jest vycházeti z nenapadeného zjištění prvního soudu, že návrh žalovaného na povolení odkladu exekuce usnesením exekučního soudu ze dne 30. března 1930 byl zamítnut. Následkem toho nebylo překážky, by vnucená správa nebyla provedena, zvláště když se uváží, že podle § 67 ex. ř. soudní usnesení v exekučním řízení mohou býti vykonána již dříve, než prošla rekursní lhůta, leč by tento zákon (exekuční řád) nařizoval něco jiného. O takovou výjimku však tu nejde. Teprve dne 8. dubna 1930 byl stížnosti proti zamítacímu usnesení ze dne 30. března 1930 přiznán odkladací účinek. V době, kdy žalovaná strana vybrala nájemné od firmy A., odkladacího účinku ještě tu nebylo, při čemž jest poukázati k tomu, že v exekučním řízení rekurs výkon usnesení napadeného zastavuje jen v případech v zákoně zvláště vytčených, což se podle § 42 čís. 7 ex. ř. stane jen tehdy, napadá-li se rekursen soudní usnesení, kterým exekuce jest povolena. Tento předpoklad tu rovněž není splněn. Následkem toho uznal první soud vším právem, že žalovaná strana dne 2. dubna 1930 nebyla oprávněna, vybrati nájemné u firmy A. Co se však týče vybrání nájemného 600 Kč u nájemníka T-a, stalo se tak dne 15. dubna 1930, tudíž v době, když odkladací účinek stížnosti žalované strany již byl přiznán. Tím však není nárok žalující strany vyloučen. Zjištěno jest, že stížnosti žalované strany usnesením ze dne 3. května 1930 nebylo vyhověno, a že toto zamítací usnesení prozatímnímu podpůrci dne 29. května 1930 doručeno bylo. Tím byl však odkladací účinek zase odstraněn.